

med Moderen til det ægte Barn, og denne maa, naar hun ikke kan forsørge sit vægte Barn, henvende sig til Fattigvæsenet, ligesom Moderen til det ægte Barn maa, naar Faderen er død eller paa anden Maade sat ud Stand til at ernære Barnet; men dermed er Sagen ikke til Ende, thi Bidragets Størrelse er ikke saaledes indskrænket ved § 1, som det ærede Medlem for Vro (Brockenhuus-Schack) mente. Der staar nemlig i Paragrafen, at ogsaa de Bidrag, som ere fastsatte ved indgaaet Forlig, skulle udredes af Kommunen, og naar en velhavende Person er bleven udlagt som Barnefader til et vægte Barn, hænder det ikke sjældent, at han gaar ind paa at betale et betydeligt Beløb, men det vilde være ubilligt, at en Kommune skulde udrede et Beløb, som gik langt ud over det, der behøves til Barnets Underhold. Jeg skal forfølge denne Tanke videre, idet jeg vil sige, at man ogsaa nu har Exempler paa, at En eller Anden bliver udlagt som Fader til et vægte Barn og indgaaer paa et Forlig, hvorved han forpligter sig til at udrede et større Beløb, end der vilde blive ham paalagt gjennem Øvrigheden, idet han har til Hensigt at udvandre, og derfor vil jeg fraraade at vedtage Underændringsforslaget, da Kommunerne derved ville faae en uoverkommelig Byrde. I den Kommune, hvor jeg boer, har vi ikke mindre end tre vægte Børn, hvis Fader og Moder ere udvandrede; vi hav dem paa Kommunen og maa forsørge dem, og naar Forholdet bliver det, at Moderen kan fordre Faderens Bidrag af Faderens Forsørgelseskommune, vil det ikke blive vanskeligt at faae ham til at indgaa paa Forlig, hvorved hun i det Mindste kan faae, hvad der udkræves til Barnets fuldstændige Underhold, og saa udvander han. Paa det Kommunales Begne vil jeg derfor fraraade at vedtage Lovforslaget, saaledes som det efter Ændringsforslaget vil komme til at foreligge; men min Mening er, ikke, at der derved skulde lægges Hindring i Veien for, at Lovforslaget kan blive Lov, da der jo i visse Retninger er meget Godt i det, men jeg vil henlede Udvalgets Opmærksomhed paa at tage dette under den allernøieste Overveelse inden 3die Behandling, thi hvis Lovforslaget skulde komme til at foreligge, saaledes som det vil komme til at se ud, naar Ændringsforslagene ere vedtagne, vil jeg se mig nødsaget til at stemme derimod.

Clausen: For jeg omtaler Ændringsforslaget, skal jeg forudstikke den Bemærkning, at jeg altid har set Sagen saaledes, at Barnemoderen egentlig er mere uretfærdig stillet end Barnefaderen, at hendes Bidrag er uforholdsmæssig stort, idet hun i

Reglen bærer over Halvdelen, medens han som oftest ikke bærer Halvdelen af Underholdningsbidraget, skjøndt hans Fortjeneste jo altid er større end hendes. Jeg kunde have ønsket, at der i Lovforslaget var indsat en Bestemmelse, hvorefter det var fastsat, at Barnefaderen skulde udrede tre Fjerdedele af Udgiften til Barnets Underhold, og kun i Undtagelsestilfælde, hvor han havde andre Forsørgelsespligter, mindst Halvdelen. Men da jeg ikke har havt Leilighed til at stille Ændringsforslag — jeg vil ærlig sige, fordi jeg ikke i Tide har været tilstrækkelig opmærksom paa Betænkningens Fremkomst til at kunne gjøre det — skal jeg, efter at have henledet Udvalgets Opmærksomhed paa denne Tanke, nærmere berøre Ændringsforslaget under Nr. 1. Jeg er nemlig ogsaa meget betænkelig ved, at visse to Ord „nødtørftigt Underhold“ udgaa. Jeg maa nemlig erindre om, at naar Underholdningsbidragspligten udstrækkes til det 18de Aar, kan det være en meget farlig Bestemmelse, at dette udgaaer, thi Barnefaderen har jo ingen som helst Indskyldelse paa, hvorledes Barnet anbringes, og paa, hvilken Uddannelse eller Udvikling, det skal have. Det kan føre til, at medens Manden maa til sine ægte Børn jaane Brødet og lade dem komme ud at tjene Brødet i 10—12 Aars Alderen hos Naboer og Gjenboer, maa han hvare et større Underholdningsbidrag til det vægte Barn indtil det 18de Aar, et Bidrag, ved hvilket der ikke er taget Hensyn til det virkelige Nødtørftige. Derfor finder jeg, at det er en megen farlig Bestemmelse. De vægte Børn kunne derved blive stillede langt gunstigere end de ægte Børn. Det er jo saaledes, at de fleste af de vægte Fødsler foregaa hyppigst mellem de ubemidlede Stænder — ikke fordi der er mere Ufædelighed end i de højere stillede Samfundsklasser, men fordi de som oftest jaane Betingelserne for at indgaa Matreskab i den Alder, hvor der er Opfordring dertil. De forlove sig, og Folgen bliver tidt, at de ikke modstaa Naturens Krav, og Frugten bliver vægte Fødsler. Men netop naar vi hense dertil, tror jeg ogsaa, at Lovforslaget maatte indskrænke Underholdningspligten til det 14de Aar, idet Barnet da i Reglen er saa vidt fremme, at det vil kunne tjene Brødet, ja egentlig virke med til Samfundsfarmuens Forøgelse. Jeg finder det derfor rigtig, at skulde der være Trang til Forsørgelse for et saadant Barn, maatte det være Samfundets, Kommunens Pligt at udrede den, ligesom det ogsaa gjøres Kommunen til Pligt, hvor hverken Faderens eller Moderens Bidrag strækker til. Dernæst er der en Bestemmelse i Ændringsforslaget Nr. 8